

Expremiér Jan Čarnogurský: Argumenty o Ukrajině, které Západ nechce slyšet

- CZ24 News | 2. května 2022

Válka na Ukrajině stále trvá a Západ se noří do protiruské hysterie. Opakovaně uvádí argumenty, které popírají historickou přednost Západu, logickou koherenci.

Uvedu proto stručný přehled argumentů, které Západ nechce slyšet a neumí na ně odpovídat, píše Ján Čarnogurský, advokát, disident, osnovatel politického konzervatismu na Slovensku, někdejší premiér SR.

1. Majdan. V únoru 2014 vyvrcholily protesty obyvatel Kyjeva proti vládě a prezidentovi Viktoru Janukovičovi. Jejich příčinu zde nebudu uvádět, bylo by to na déle. Zprostředkovat přišli ministři zahraničních věcí Polska, Německa a Francie, Radoslaw Sikorski, Frank-Walter Steinmeier, Eric Fournier. Demonstranti, z nichž pochází nynější moc v Kyjevě a kyjevská vláda a prezident Janukovič podepsali dohodu 21. února. Podle dohody vláda stáhne policii Berkut před parlamentem a vládních budov, na podzim 2014 budou na Ukrajině nové prezidentské volby, do té doby přestanou protivládní demonstrace.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘISPĚT

Ministři tří zemí EU podepsali dohodu jako garanti. Vláda stáhla Berkut před parlamentem, ale demonstranti okamžitě vtrhli do parlamentu. Televize vysílala záběry, jak demonstranti chodili po parlamentu s kalašnikovy. Na poslance vykonávali otevřený nátlak. Parlament schválil jako jeden z prvních zákonů, zákon prakticky o zákazu používání ruštiny v úředním styku, omezil vyučování ruštiny ve školách. Prezident Janukovič musel utéct z Kyjeva nejprve na východ Ukrajiny, jinak by ho byli povstalci zabili. Ruští výsadkáři mu nakonec pomohli utéct do Ruska.

Západní garanti nenašli v sobě politickou a morální sílu, aby přiznali, že kyjevští demonstranti, z nichž pochází současná moc v Kyjevě, porušili dohodu, kterou oni garantovali. Majdan byl porušením ukrajinské ústavy – svržení platně zvoleného prezidenta, ozbrojený nátlak na parlament. Americká diplomatka Victoria Nulandová později přiznala v americkém Kongresu, že USA vynaložily 5 miliard dolarů, „aby si ukrajinský lid svobodně mohl zvolit své vedení“. Mezi demonstranty se nejviditelněji předváděl před kamerami s kalašnikovem v parlamentu Andrij Bilyj. Ani později se neuklidnil, až ho jeho vlastní dali zastřelit. Protiústavní převrat pod názvem Majdan spustil řetěz událostí, vedoucích až k současné krizi.

2. Korsuňský pogrom. V noci z 20. na 21. února 2014 se autobusy vraceli z Kyjeva na Krym demonstranti ve prospěch Janukoviče. U města Korsuň autobusy zastavili aktivisté Majdanu. Přinutili cestující vystoupit výstřely do vzduchu. Několik zmlátili, poranili. Tři autobusy polili benzinem a zapálily. Benzinem polili i některé cestující a vyhrožovali jim,

že je zapálí. V autobusech původně cestovalo asi 300 cestujících. 30 zůstalo pohřešovaných, 7 osob mělo být zabito. Nikdo nebyl za incident souzen. O události natočili dokumentární film „Korsuňský pogrom“. Událost velmi přispěla k rozhodnutí Krymu odtrhnout se od Ukrajiny.

3. Teror v Oděse. 2. května 2014 v Oděse demonstrovali lidé proti bezpráví, které zavládlo na Ukrajině. Přívrženci kyjevské moci na ně zaútočili a zahnali je do budovy Dům odborů. Policie jen přihlížela. Demonstranti se v Domě odborů zabarikádováli. Přívrženci moci Dům odborů zapálili a demonstranty, kteří z budovy vyběhli nebo vyskočili z oken, před budovou holemi dobili k smrti. Zavraždili 48 lidí. Všechno snímala televize. Pachatelé jsou identifikovatelní na video záběrech. Nikdo nebyl stíhán.

4. Snajperi na Majdanu. 20. a 21. února 2014 ze tří okolních budov na Majdanu snajperi stříleli do lidí na Majdanu, do demonstrantů i policistů. Zastřelili 102 osob. Stříleli z budov, které měli pod kontrolou demonstranti. Později západní novináři odhalili snajpery. Pocházeli z Gruzie. V západních televizích běžel dokumentární film o střelbě na Majdanu s výpověďmi některých snajperů do kamery. Z výpovědí snajperů vyplývá, že je objednal člověk z vedoucích kruhů Majdanu, směřuje to na Turčinova, později předsedu ukrajinského parlamentu. Kyjevská moc nepřiliš přesvědčivě tvrdí, že snajpery objednal Janukovič. Vyšetřování střelby na Majdanu neproběhlo.

5. Krym. Generální tajemník Komunistické strany Sovětského svazu Nikita Sergejevič Chruščov daroval v roce 1954 Krym Ukrajině. Do té doby byl součástí Ruské federativní socialistické republiky, dříve Ruské říše. Během trvání Sovětského svazu to bylo jen jako administrativní rozhodnutí. Při rozkladu Sovětského svazu uspořádali na Krymu referendum 20. ledna 1991 o vyhlášení svrchovanosti Krymu, na jehož základě krymský parlament přijal dne 12. února 1991 zákon „O obnovení Krymské autonomní sovětské socialistické republiky“. Krymský parlament vyhlásil na 16. března 2014 referendum o svrchovanosti Krymu a vystoupení ze svazku Ukrajiny. Více než 90% voličů hlasovalo pro a Krym vystoupil z Ukrajiny a požádal o přijetí do svazku Ruské federace. Ruská Státní Duma přijala Krym a tak se Krym stal součástí Ruské federace. Podle sčítání obyvatel v roce 2007 Rusové tvořili 58% obyvatel, Ukrajinci 24%, Krymští Tataři 12%, zbytek jiní. Na poloostrově vládne spokojenost se nynějším začleněním.

6. Doněck a Luhansk. Po událostech v Kyjevě po Majdanu i v Doněcké a Luhanské oblasti vyhlásili referendum o vystoupení z Ukrajiny. Prezident RF Vladimir Putin obě oblasti vyzval, aby referendum nevyhlašovali. Vedení Ruské federace zřejmě už tehdy bylo rozhodnuto, že obě oblasti nepřijme do RF, na rozdíl od Krymu. Referenda v obou oblastech se však navzdory Putinově výzvě konaly a více než 90% voličů hlasovalo pro vystoupení z ukrajinského státu. Obě oblasti patřily před Říjnovou revolucí do Ruské říše pod názvem Novorossija. Vstup do RF se však nekonal a obě oblasti začaly čelit útoku ukrajinské armády. Za pomoci ruských vojáků mimo oficiální svazek ruské armády a mezinárodních dobrovolníků, včetně Slováků, se ubránili, ale ne v celém územním rozsahu. Navzdory závazkům obsaženým v Minských dohodách, oblasti čelí až dosud dělostřeleckým a jiným útokům ukrajinské armády. Od roku 2014 až dosud, v oblastech zahynulo asi 13 000 lidí.

7. Minské dohody. Ukrajinská armáda se pokoušela vojensky zabránit odtržení Doněcké a Luhanské oblasti od Ukrajiny. Během bojů na podzim 2014 a začátkem 2015 se ukrajinská armáda dostala do obklíčení u města Debalcevo (mezi Doněckem a Luhanskem). Nejprve byl pokus o řešení situace diplomaticky. 5. září 2014 uzavřeli v Minsku tzv. 1. minskou dohodu Ukrajina, Rusko a obě oblasti, které se prohlásily za samostatné lidové republiky. Dohoda nevedla k utišení zbraní. Dne 15. února 2015 uzavřeli její účastníci Druhou Minskou dohodu s přesnějším uvedením povinností stran dohody. Následně 18. února 2015 obklíčená ukrajinská armáda ustoupila z debalcevského kotle, ze kterého by se jinak nedostala. Obě strany se obviňovaly z porušování dohody. Ukrajina zjevně nedodržela např. ustanovení, podle kterého měla přijmout ústavní zákon o rozsáhlé autonomii minimálně obou

oblastí, později přisunula zpět těžké zbraně k linii dotyku.

8. Základna Očukovo. Za vlády prezidenta Juščenka a poté opětovně po Majdanu Ukrajina a na druhé straně Spojené státy chtěly dosáhnout vstupu Ukrajiny do NATO. V roce 2008 tomu Německo a Francie zabránily jen za cenu kompromisní věty v závěrečném komuniké ze summitu NATO v Bukurešti, že Ukrajina (a Gruzie) se v budoucnu stanou členy NATO. I bez členství v NATO Spojené státy začaly v roce 2021 stavět svou vojenskou základnu Očukovo v blízkosti Odessy, bez omezení druhu zbraní, které by na ní mohly být umístěny. Po dokončení by americká armáda mohla odpalovat na Moskvu (a jiné ruské cíle) jaderné rakety s dobou letu 6-7 minut až do cíle. Rusko by se stalo vydíratelným v každé otázce. V začátku vojenské operace v únoru 2022 ruské letectvo staveniště Očukovo zbombardovalo.

9. Nabídka neutrality. Před začátkem vojenské operace prezident Putin nabídl Ukrajině, aby se stala neutrální. Ukrajina to odmítla. Pak už Rusko mohlo dosáhnout své bezpečnosti jen vojenskou operací.

10. Raketový teror Ukrajiny. Čtrnáctého března 2022 Ukrajina vypálila na město Doněck v poledne raketu Točka-U. Protiraketová obrana sice raketu sestřelila, ale poměrně pozdě. Zbytky rakety dopadly na střed města. Zahynulo 21 obětí, další byli zraněni. 8. dubna Ukrajina vystřelila také Točku-U na město Kramatorsk. Zahynulo asi 50 obětí, další zranění. Ukrajina popírala, že raketu vystřelila její armáda také, že to byla Točka-U. Ze zbytků rakety na místě výbuchu je zřejmé, že to byla Točka-U. Zachovalo se registrační číslo rakety Š (v azbuce) 91579, které patřilo ukrajinské armádě. Čili ukrajinská armáda střílela rakety určené k zabíjení lidí proti městům, na která si Ukrajina činí nárok.

Tyto argumenty se ve slovenském liberálním tisku nevyskytují, dodává Ján Čarnogurský.

Sledujte nás na Telegramu: t.me/cz24news

[ZDROJ](#)